

Talepapir

Arrangement: Samrådsspørgsmål A (alm. del) fra Folketingets Indfødsretsudvalg stillet efter ønske fra Morten Dahlin (V)
Hvornår: 14. november 2019 kl. 11-12

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

14. november 2019

Sags nr. 2019 - 14475
Akt-id 1037274

DET TALTE ORD GÆLDER

Spørgsmål:

Hvorfor lemper regeringen den danske udlændingepolitik ved at lempe kravene til oplysninger om udlandsophold, når udlændinge søger om dansk statsborgerskab?

[Indledning]

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg har set frem til dette samråd. Det giver mig nemlig en lejlighed til at gøre det helt klart og slå fast, at der ikke er tale om en lempe, sådan som spørgeren lægger op til. Hverken i forhold til reglerne i cirkulæreskrivelsen eller i forhold til den praksis, som Udlændinge- og Integrationsministeriet har, når Indfødsretskontoret behandler en ansøgning om indfødsret.

Den ændring, som vi nu foretager i ansøgningsløsningen, handler alene om at målrette den indsamling af oplysning-

ger, som ministeriet har brug for i sin behandling af sagerne.

Jeg må sige, at når der er borgere, som giver udtryk for, at de undlader at søge om statsborgerskab, fordi de er bange for at glemme at skrive et besøg hos Tante Anna i Nordtyskland på, så synes jeg, at vi er gået for langt. Så er administrationen af nogle ellers fornuftige og retfærdige regler simpelthen blevet for skør.

[Eksisterende praksis og gældende retningslinjer]

Efter reglerne er det sådan, at man som udgangspunkt skal have opholdt sig uafbrudt her i landet i 9 år for at blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse. Hvis man under sit ophold i Danmark har været ude at rejse – hvad enten dette skyldes arbejde eller ferie – så kan det have betydning for, om man kan opfylde opholdskravet.

Efter fast praksis har kortere udlandsophold, herunder weekendture og almindelige ferieophold i udlandet, som udgangspunkt dog ikke betydning. Denne praksis er der ikke ændret på. Hverken nu eller da man i 2017 beslutte-

de, at ansøgerne skulle indsende oplysninger om alle udlandsophold de seneste 12 år.

Hvis man så alligevel har opholdsafbrydelser, der ligger ud over disse kortere udlandsophold, så kan man efter cirkulæreskrivelsen – uden at skulle begrunde det – sammenlagt have opholdsafbrydelser på op til 1 år, og i særlige situationer op til 2 år, hvis det er begrundet i uddannelse, værnepligt og sygdom hos nærtstående familiemedlem. Derudover er der i bilaget til cirkulæreskrivelsen regler om, at man i visse tilfælde alligevel bliver optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, selv om man har været ude i længere tid end dét, men dog mindre end 5 år.

Det er alt sammen meget fornuftige regler, som bygger på, at man skal have en tilknytning til Danmark – man skal have opholdt sig i Danmark – for at få dansk statsborgerskab.

[Eksempler på opholdsafbrydelse]

Jeg har bedt Indfødsretskontoret om nogle eksempler på, hvad ansøgerne, som i ansøgningsløsningen er blevet bedt om at oplyse om alt, sender ind.

Kontoret har oplyst, at der modtages rigtig mange oplysninger om ansøgere, der lige har været ovre på den anden side af grænsen på familiebesøg eller indkøbsture, og ansøgere, der har fået sat nuværende og tidligere arbejdsgivere i gang med at lave opgørelser over samtlige tjenesterejser, som pågældende måtte have været på.

Selvfølgelig er der ind i mellem nogen, hvor rejsemønstret giver anledning til, at sagsbehandleren går nærmere ind i baggrunden for de enkelte rejser, og hvor der er behov for at overveje nærmere, om ansøger har tilstrækkelig tilknytning til Danmark.

Men som oftest er der tale om udlandsophold, som efter fast praksis ikke vil tælle med som opholdsafbrydelser. Og så synes jeg, at det begynder at blive skørt. Den Mærsk-ansatte, der et par gange om måneden mødes med forretningsforbindelser i andre dele af verden. Embedsmanden, der som repræsentant for Danmark rejser til Bruxelles og forhandler direktiver, og borgeren, der elsker sit job på Bornholm, og derfor hver eneste arbejdsdag – året rundt – rejser over Ystad i Sverige.

[Den etablerede ordning]

For mig handler det om, at vi finder den rette balance i forhold til, hvad en ansøger skal oplyse om. Den balance har vi forsøgt at finde med den iværksatte ordning. Men jeg er selvfølgelig lydhor, hvis nogen mener, at der med den ordning, som jeg har iværksat, skal spørges til mere eller mindre.

De rejser, som vi beder ansøgerne oplyse om nu, er selvfølgelig ikke grebet ud af den blå luft. Ministeriet har skelet til, hvad der må anses at være normalt, når man lever i en moderne verden – når afstandene føles kortere, og rejseri ud over den sædvanlige årlige sommerferie ikke længere kun er forbeholdt de få.

Ministeriet har også forsøgt at tage højde for, at der kan være mange, som i kraft af deres job også har mange rejsedage, uden at det betyder mindre tilknytning til Danmark.

Med det mere målrettede oplysningskrav, hvor der både tages hensyn til, at nogle rejser meget, mens andre kun har et enkeltstående weekendophold, som ligger år tilbage, og som det derfor ikke vil være relevant at oplyse

om, er det min klare opfattelse, at vi har fundet en god balance.

Og som jeg ikke kan sige nok gange – det skal være stramt, men ikke skørt.

[Manglende inddragelse af aftalekredsen/IFU]

Jeg kan forstå, at spørgeren undrer sig over, at jeg ikke har drøftet ændringen eller indholdet af ændringen med partierne bag indfødsretsaftalen, inden den blev sat i værk. Til det er kun at sige, at der jo netop ikke er ændret så meget som et komma i reglerne eller i den måde, sagerne behandles på.

Når jeg imidlertid har valgt at orientere udvalget, så er det fordi, udvalget tidligere – tilbage i januar 2018 – har vist interesse for formuleringerne i ansøgningsløsningen. Den daværende udlændinge- og integrationsminister fra spørgerens eget parti orienterede i et svar til Folketinget i januar 2018 om en ændring af ansøgningsløsningen, som var foretaget i efteråret 2017. Jeg mindes i øvrigt ikke, at aftalekredsen forud for ændringen i 2017 blev orienteret herom.

[Dem, der snyder]

Jeg kan selvfølgelig ikke fuldstændig garantere, at der ikke vil være ansøgere, der kommer gennem nåleøjet, og som har et rejsemønster, som kunne give anledning til tvivl, hvis alle oplysninger om udlandsophold var indgivet.

Jeg mener dog ikke, at det skal gå ud over flertallet, at der kan være en enkelt eller to ansøgere, der spekulerer i at gå lige til grænsen.

Jeg skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at hvis en ansøger i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, så kan indfødsretten frakendes ved dom. Det er i den forbindelse en betingelse, at det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen af indfødsret.

[Min holdning til emnet]

Jeg synes, at vi gør det helt rigtige, når vi nu holder op med stille krav om, at ansøgere skal kunne huske, at de

tilbage i 2011 har været på et enkeltstående weekendophold i London – eller i Islamabad for den sags skyld.

Det vigtige for mig er, at man som ansøger viser, at man har tilknytning til Danmark.

Jeg vil i øvrigt opfordre Venstre og andre partier til at samarbejde om at bekæmpe unødigt bureaukrati. Vi har et fælles ansvar for at sikre enkle og gennemskuelige regler, som borgerne kan gennemskue, og som myndighederne let kan administrere. Udlændingelovgivningen kan sagtens være stram, uden at være skør.

Der er altså ikke tale om en lempelse af den danske udlændingepolitik. Der er tale om sund fornuft.

Tak for ordet.